

Deli

– Deniz Pınar · 28 Kasım 2012

Yem verdim güvercinlere yemediler.
Geceye çalan gözlerle bakarlardı.
Gülesim yoktu,
Güldüm.
Üzerime bin gülüşler yıkılırdı.
Selam verdim Ayşe teyzeye,
Fahri amcaya,
Kapıda ki genç kıza...
Selam hepinize.
Deliyim ya kimse almadı
Her insan içimi çıldırtırdı
Küçükken renkli balonlarım,
elmalı şekerlerim olmadı elimde
Küçükte olsa deliydim ve yasaktı
Çocukları sevdim
Ağladılar
Deliye veririm seni diye korkuturlardı
Ağlatırlardı çocukları, ağlatırlardı beni
Çiçekleri sevdim sonra
Boyunlarını büktüler onlar
Onlarda anlamıştı deli olduğumu...

Kent e;
Sualsiz sorgusuz geceler karanlıkla düşerdi
Karanlık adamlar düşerdi
İçimi yakardı sabahlar
Herkes dalga geçerdi
Günlerde ağlamaklı olurdum ben
Ama yinede gülerdim
Deli bellemişlerdi bir kez
Ben deliydim
Yağmur kaçağı vücutlara gark olan ağrılar eşiydim
İçimi ısıtacak, sevecek,
karnımı doyuracak, elbiselerimi yıkayacak kimse
Şefkatini sunacak herkes

yoktu ben deliydim
Ve tüm güzellikler yasaktı bana...

Sahipsiz rkek kumrularda olsa sevdam
O kızı sevmiştim
O kız beni sever miydi bilmiyorum
Kar yađardı kente,
kapı kapı dolaşır ama ağlamazdım
Varořlara bana, ben varořlara deliydim
Sokak lambasının sarı işiğını güneş sanırdım, onda ısınırdım
Ellerim sođuktan çatlak, dudaklarım sensizlikten
Ve ben hala deliyken
Seni;
O kızı seviyorum
Deli olmasam da deli demiřlerdi
Adımı deli koymuşlardı
Keskinin bir ıslık gibi ınlardı ismin boş sokaklarda
Her Őey bir yana ben gerçekten deliyim
Hem de sana...
